

РЕШЕНИЕ

№ 27835

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9607** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. П. П., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. К., срещу Решение № 2381/20.05.2024 г., постановено по НАХД № 17083 по описа на съда за 2023 година на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 114-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-022462 от 02.10.2023 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция” - СДВР.

В жалбата се съдържат оплаквания за постановяване на съдебното решение при неправилно приложение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Жалбоподателят оспорва като неправилен и необоснован направения от въззивния съд извод, че касаторът е управлявал соченото МПС. Сочи, че АУАН и НП не отразяват вярната фактическа обстановка, не описват вярно нито мястото на което е установено нарушението, нито е посочен верният час, същите са съставени при съществени нарушения на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Обосновава, че соченото от свидетелите място на извършване на нарушението не е било отворено за движение, тоест соченият участък не е имал качествата и характеристиките дадени с §б, т.1 от ДР на ЗДвП. Иска се решението да бъде отменено, както и издаденото НП.

Претендират се разноси и за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от адв. К., който поддържа подадената касационна жалба по изложените в нея съображения. Представя писмена защита и претендира присъждане на направените разноси.

Ответникът по касация – Началник група СДВР, ОПП, редовно призован, не изпраща представител. Постъпил е отговор на касационната жалба, в който се съдържа становище по същество и се претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от субект, имащ правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Установява се от събраните доказателства, че на 25.03.2023 г., около 14.08ч. полицейски служители патрулирали в района на [населено място], [улица], срещу Национална футболна база. В този ден се откривал мото-сезона. Забелязали три мотоциклета, движещи се по [улица]с посока от [улица]към връзката с [улица]. Спрели мотоциклетите за проверка. Един от мотоциклетите бил марка „Я.“ 250, син на цвят, с номер на рама JYACG18C14A005510 и същият бил управляван от И. П. П.. След извършена проверка било установено, че и трите мотоциклета не били регистрирани. Същите били кросови и принципно не подлежали на регистрация, но следвало да се ползват и управляват единствено по трасета, предназначени за състезания, или черни пътища, но не и на пътища, предназначени за обществено ползване.

Отчитайки посочените обстоятелства, мл. инспектор В. Х. съставил срещу И. П. П. АУАН Серия GA № 916815/25.03.2023 г. за нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. АУАН бил връчен на касатора, който го подписал без възражения. За горното било образувано досъдебно производство № 566/2023 г. по описа на 06 РУ- СДВР, пр. пр. № 12058/2023 г. по описа на СРП, за евентуално извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК.

С постановление на наблюдаващия прокурор досъдебното производство било прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК и било постановено връщане на иззетото МПС. Преписката била прекратена и изпратена на ОПП-СДВР по компетентност за преценка за ангажиране административно-наказателната отговорност на деца.

Въз основа на постановлението за прекратяване на наказателното производство административнонаказващият орган издал НП № 23-4332-022462 от 02.10.2023 г., издадено от Началник Група към СДВР, Отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на жалбоподателя на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

За да потвърди обжалваното наказателно постановление, въззивният съд е приел, че то е издадено в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото

съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административнонаказателната фаза на процеса. По отношение на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП., съдът приел, че в случая правилно е определен субектът на отговорността, а процесното нарушение е безспорно доказано, квалифицирано е правилно от административнонаказващия орган и наложените административни наказания съответстват на закона. Обосновал е и извод за липсата на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Настоящият състав намира посочените касационни основания и доводи в жалбата за неоснователни, а решението - предмет на проверка в настоящото производство, за валидно, допустимо и постановено в съответствие с процесуалния и материалния закон.

Административнонаказателната отговорност на И. П. П. е ангажирана за деяние по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП. за това, че е управлявал на процесната дата МПС, което не е регистрирано по съответния ред - чл. 140, ал. 1 от ЗДвП., допускащ по пътищата, отворени за обществено ползване, само МПС и ремаркета, регистрирани и с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, чл. 2, чл. 3 и чл. 10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. на МВР за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на МПС и пр., уреждаща начина, мястото и времето на регистрацията на същите. В качеството си на водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП., предприемайки управление на МПС, П. е бил субект на задължения, визирани в нормите на ЗДвП. относно установените правила за движение по пътищата и изискванията към движещите се превозни средства. С поведението си той е нарушил въведената в чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. забрана по пътищата, отворени за обществено ползване, да се допускат само регистрирани МПС и ремаркета.

Защитната теза на касатора, поддържана във въззивната инстанция, е била свързана основно с обстоятелството, че посоченото МПС - мотоциклет е "кросов мотор, който не подлежи на регистрация по реда на специалната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. Действително съгласно чл. 1, ал. 3 от същата не подлежат на регистрация определени категории превозни средства, сред които и МПС предназначени за състезания по затворен маршрут. В случая дори безспорно да е установено, че управляваното МПС е било предназначено за спортни цели, респ. същото не подлежи на регистрация, това е ирелевантно за случая. Защото то следва да се използва именно само за такива цели, и то на предвидените за това затворени маршрути. Движение извън тях е забранено и ако лицето е искало да го управлява по пътищата, отворени за обществено ползване, е бил длъжен да го регистрира, за да може да се движи с него. Специалната наредба за регистрацията изключва от приложното си поле МПС-та, предназначени за състезания по затворен маршрут, но това не означава, че за тази категория превозни средства е позволено да се движат без регистрация и регистрационни табели по пътищата, отворени за обществено ползване. Обратното тълкуване, според което, след като е изключено от регистрационния режим по Наредбата, превозното средство може да се движи навсякъде без регистрация, изцяло противоречи на целта на ЗДвП. и подзаконовите актове по приложението му.

В конкретния случай И. П. не е управлявал мотоциклет по време на състезание по затворен маршрут, а по [улица]с посока от [улица]към връзката с [улица]. Освен това управляваното превозно средство притежава всички характеристики на МПС, тъй като съгласно § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП - "МПС" е пътно превозно средство, снабдено с двигател за придвижване, с изключение на релсовите превозни средства, а

съгласно § 6, т. 13 от ДР на ЗДвП - "Мотоциклет" е двуколесно пътно превозно средство с кош или без кош. Следователно въпросното МПС, за да се движи по "пътищата за обществено ползване", следва да подлежи на регистрация и може да участва в пътното движение по тези пътища едва след извършването ѝ.

Фактичeskото описание на деянието съдържа съставомерните признаци на отговорността по чл. 175, ал. 3, предл.1 от ЗДвП. Пред настоящата инстанция не се сочат нови доказателства, които да не са представени пред СРС и съответно обсъдени при постановяване на решението, и които да водят до нови изводи, различни от тези на решаващия състав.

Неоснователни са доводите на касатора за допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено, а предхождащият го акт за установяване на административно нарушение, е съставен от компетентни органи, спазени са сроковете, формата и редът при издаването им, респ. съставянето им, като същите съдържат изискуемите реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 57 и чл. 42 от ЗАНН. Съдържащото се в тях фактичeskо описание на нарушението е достатъчно, пълно и конкретно. От своя страна издаденото НП съответства в пълна степен на императивните изисквания на чл. 57 от ЗАНН, съдържа достатъчно подробно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено и всички обстоятелства, при които е извършено. За нарушителя не е налице неяснота по отношение на обстоятелството, какво точно нарушение му е вменено, за да се отрази това на ефективното упражняване на правото му на защита. Противно на доводите в касационната жалба, доказателствата са събрани по приложимия процесуален ред и изводите на съда са базирани на тези доказателства.

В заключение разпоредбата на чл. 1, ал. 4, т. 3 от Наредбата освобождава от задължение собствениците на определена категория МПС да регистрират същите именно поради предназначението им за състезания, осъществявани по затворен маршрут - т. е. поради обстоятелството, че същите с оглед предназначението си няма да бъдат управлявани по отворен за обществено ползване път. Управляването на такова нерегистрирано по реда на Наредбата МПС обаче по отворен за обществено ползване път представлява административно нарушение, което следва да се субсумира под нормата на чл. 175, ал. 3, предложение 1 от ЗДвП. Същото е формално, като обект на охрана са обществените отношения, свързани с реда за организация, отчетност и контрол върху превозните средства, движещи се на отворените за движение обществени пътища.

По изложените мотиви съдът счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Не са налице пороци на решението, съставляващи касационни основания по смисъла на НПК, които да водят до неговата отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2381/20.05.2024 г., постановено по НАХД № 17083 по описа на съда за 2023 година на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 114-ти състав.

ОСЪЖДА И. П. П., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата 80 (осемдесет) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.